

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Kong Harald og Islændingen

Citation: Ploug, Carl: "Kong Harald og Islændingen", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 520.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid105032/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Kong Harald og Islændingen.

Kong Harald sad i Oslo
Og drak med sine Mænd,
Og talte om sin Fejde
Med Dannemarks Svend;
Thi de var haarde Halse,
De Drotter, begge To,
Og undte ej hinanden
Den ringeste Ro.

Da nu tilgavns var drøftet
Den sidste hede Dyst,
Og hvor man skulde hæрге
Iaar den danske Kyst,
Om Tidender der spurgtes:
En meldte da, der var
I Morgenstunden landet
Et underligt Par.

Den ene er en Islænding
Frejdig og frels,
Den Anden er en Bamse
Udi sin tykke Pels;
I Viuland har han kjøbt den
For al sin Ejendom,
Og avet den med Møje,
Saa den er ganske from.

Kong Harald lod dem hente.
Det gottede hans Sind,
Da Bjørnen han saa træde
I Hallen høvisk ind;
Ej mindre godt ham hued
Den unge raske Mand,
Hvis klare Øjne lyste
Af Mod og Forstand.

Kong Harald hilset venlig,
Og spurgte Bygd og Navn.
Sig nævnede han Audun,
Og Øfjord sin Stavn.
Saa vilde Kongen ogsaa
Besked om Dyret ha',
Om det var hans Eje.
Og Audun svared „Ja“.

Da roser Kongen Bjørnen,
Saa vældig og saa tam,
Og spørger, om ej Audun
Vil sælge den til ham;
Og tinge som en Kræmmer
Om Prisen vil han ej:
Dens fulde Værd han byder.
Men Audun svarer „Nej“.

„Ej heller det mig undrer,“
— Kong Harald gav til Svar -
„Naar Alt, hvad Du har ejet,
„For den Du givet har;
„Men om jeg byder dobbelt,
„Ej sandt, saa slaar Du til?“
— Men Audun svared atter:
„Ej heller det jeg vil.“

„Nu, siden til at købslaa
„Du føler Dig for stolt,
„Du sagtens har som Gave
„Mig Bjørnen forbeholdt,
„Og venter, at mit Højsind
„Skal maale sig med dit?“
— „Nej Herre,“ svared Audun.
Der fejler Du dog vidt.“

„Saa siig, hvi Du den kjøbte
„Og hvi Du tæmmed den,
„Og hvorhen da Du agter
„Dig med din lodne Ven?“
— „Nu, hvad min Agt mon være,
„Det kan jeg sige nemt;
„Thi til Kong Svend i Danmark
„Min Gave er bestemt.“

— „Er Du da slig en Taabe,
„At Du erfared ej,
„At mellem Svend og Harald
„Gaar kun en blodig Vej?
„Og tror Du, jeg vil taale,
„Du drager fri afsted
„Med Gave til en Fjende,
„Jeg ønsker kun Fortræd?

— „Det raader Du for, Herre,
„Om jeg maa rejse frit;
„Men, mens jeg har min Vilje,
„Saa raader jeg for Mit.
„Og det er nu en Vane,
„Som jeg har med mig bragt,
„At jeg gjør aldrig Andet,
„End hvad der er min Agt.“

Da smilede Kong Harald
Og strøg sin brune Kind:
„Saamsænd, det maa jeg lide.
„Følg da dit eget Sind!
„Rejs med din Bjørn til Danmark,
„Og giv den til Kong Svend;
„Men kom saa hid og siig mig,
„Hvad han gav Dig igjen.“

Det loved Audun Kongen,
Og drog med Fred sin Vej;
Og Løftet, som han sagde,
Han glemte heller ej.
Da Aaret var forganget,
Saa tren han ind igjen
I Hallen udi Oslo
Til Harald og hans Mænd.

Og Kongen flux ham kjendte,
Og ham at sidde bød
Og gjøre sig tilgode
Med Saltmad og Mjød,
Og derpaa at fortælle
Om sine Eventyr,
Men først hvad Kong Svend gav
Til Gjengjæld for hans Dyr.

„Først gav han dette, Herre!“
— Til Orde Audun tog —
„At Kongen ej hovmodig
„Vrag paa min Gave slog.“
— „Ja“ — svarede Kong Harald —
„Det var dog grumme lidt,
„Jeg havde givet Mere,
„Var Dyret blevet mit.“

„Saa gav han ogsaa Penge
„Mig til en Pilgrimsfart.“
— „Ja, derpaa“ — svarede Harald —
„Har Svend jo aldrig spart.
„Det gav han alt Saamangen,
„Der tomhændet kom.
„Men hvad gav han Dig Mere
„End Rejsckost til Rom?“

„Hver Dag i Kongens Bæger
„At skænke Øl og Mjød,
„Den Gjerning og den Ære
„Han dernæst mig bød.“
— „Nu, det var stuukt; men Æren,
„Han bød Dig, varede kort.
„Gav han Dig ikke Andet,
„Da snart Du drog bort?“

„Jo“ — mæled Audun atter —
„Han skænked mig en Knor,
„Vel rustet og vel taklet,
„Med Ladning ombord.“
— „Ja, det var ædelmodigt
„Og kongeligt og stort;
„Men Harald ikke Mindre
„End Svend vilde gjort.“

„Saa gav han mig en Posc,
„Af Sølvpenge stram,
„At ej jeg skulde leve
„I Armod og Skam,
„Ifald mit Skib blev sænket
„I Brændingens Grav,
„Og Ladningen blev slugt
„Af det graadige Hæv.“

„Det“ — udbrød Kong Harald
„Var saare vel betænkt;
„Og det var ogsaa mere,
„End jeg vilde skænkt;
„Med Skib og med Ladning
„Jeg vilde tro't os kvit.
„Men var endnu der Mere,
„Som Svend kaldte dit?“

„Ja, Herre,“ — svared Audun —
„Da Farvel jeg ham bød,
„Kong Svend mig denne Guldring
„Op over Haanden skød.
„Paa det den skulde vidne
„Om Kongens Gavmildhed,
„Hvis Posen sank med Skibet
„I Havdybet ned.

„Han bød mig aldrig skilles
„Ved dette gyldne Pant,
„Med mindre paa min Vandring
„Jeg nogen Høvding fandt,
„Hvis høje Sind jeg skyldte
„Tak for saa meget Godt.
„At jeg ham undte Gaven
„Fra Dannemarks Drot.

„Men denne Høvding fandt jeg
„Ifjor paa dette Sted.
„Du kunde taget Livet
„Fra mig og Bjørnens med;
„Og dog Du lod os drage
„Herfra med Fred vor Vej.
„Derfor, Kong Harald, rækker
„Jeg Ringen til Dig.“

Da fo'r det hede Blod op
I Kongens brune Kind,
Og hædret han sig tyktes,
Som han ej blev det end.
Og Auduns Knor den Sommer
Laa kvær i Oslo Vig;
Saa sejled han til Island,
Paa Gaver dobbelt rig.

